

A KERESZTÉNNYÉ VÁLÁS HÁROM ALAPLÉPÉSE

A Szentírás alapján szeretnénk összefoglalni a keresztennyé válás három alapkérdését. Péter apostolnak Pünkösdkor Jeruzsálemben Jézus Krisztus feltámadásáról és a Szent Lélekkel való betöltekezéséről szóló beszéde után a megkeseredett hallgatósága megkérdezte az apostoltól, hogy mit cselekedjen.

Péter válasza így szólt:

„Térjete meg és keresztelkedjete meg mindnyájan a Jézus Krisztusnak nevében a bűnöknek bocsánatjára; és veszitek a Szent Lélek ajándékát.” (Ap.Csel.2:38)

MEGTÉRÉS

Az Újszövetségben a „megtér” ígét rendszerint a görög „metanoia” kifejezés fordításaként találjuk. A „metanoia” ige alapjelentése „meggondolja magát”, „megváltoztatja a véleményét”. A héber nyelvű Ószövetségben a „megtérés”-nek fordított szó pontos jelentése: „megfordulni, visszafordulni, visszatérni”. Tehát a teljes Szentírásban a megtérés belső, szilárd személyes döntést, a gondolkozás- és életmód teljes fordulatát jelenti, amelynek következtében a hívő ember Jézus Krisztus kegyelme által visszafordul és visszatér a Teremtő és Megváltó Istenhez, hogy Isten Igéje szerint, a Szent Lélek vezetésében élje az újjászületése során kapott új életét. A megtérés a keresztennyé válás nélkülözhetetlen, első lépése minden bűnös számára, aki szeretne képmutatás nélkül, őszintén megbékélni és közösségben élni az élő Istennel.

Minden történelmi, jelenkori, sőt jövőbeli emberi szükség és szenvedés fő oka az, hogy a bűn a Názáreti Jézus megváltásának elfogadásáig minden ember természetének részét képezi, és életmódját, gondolkozását uralja. Az őseinktől kapott romlott természetünk istentelen vágyak és kívánságok által az újjászületésig az Isten törvényének megsértésére, tagadására, valamint az Isten akaratával szembeni bűnös cselekedetekre kényszerített bennünket.

Róm.3:10-12:

„A mint meg van írva, hogy nincsen csak egy igaz is; Nincs a ki megértse, nincs, a ki keresse az Istent. Mindnyájan elhajlottak, egyetemben haszontalanokká lettek; nincs, a ki jót cselekedjék, nincsen csak egy is.”

Ef.4:22:

„hogy levetkezzétek ama régi élet szerint való ó embert, mely meg van romolva a csalárdság kívánságai miatt.”

Sok ember a megtérés alatt tévesen bizonyos vallásos egyház erkölcsi és rituális szabályainak és szokásainak a betartását és védelmét érti. A büntől és a kárhózzattól való önmegváltás útját tárják a saját bűnösségüket, gyarlóságukat felismerő emberek elé azok az emberi vallásos törvények és szertartások, amelyek a bűnös emberek lelkiismeretét üres, rituális vagy misztikus gyakorlatokkal próbálják elhallgattatni. A vallási és az evilági formákban jelentkező önmegváltási kísérletek is azt bizonyítják, hogy a bűnös ember nem képes még vallásosság által sem a romlott, bűnös állapotában lényeges, pozitív változást eredményezni. Az Atya a Názáreti Jézus Krisztus személyében küldte el a világba a megváltót, akinek halálába és feltámadásába vetett hit által veheti át a bűnből való megigazulást mindaz, aki a személyes megváltásra való szükségének betöltését az igazi Istennél keresi. A megtérést elindító Isten szerinti szomorúság tartalma a bűneink miatt való bánat és felelősség érzés az Isten Igéje megértésének világosságában, amely nem azonos a hitet akadályozó, öntépet és gyötrődést okozó erős büntudattal. A bűnös életmód és cselekedetek következtében létrejövő kesetű érzelmek, lelki gyötrelmek és heves lelkiismeretfurdalások, kínzó büntudat csak abban az esetben tud visszavonhatatlan megtérést eredményezni, ha a bűnbánatot az Isten Igéje a Szent Lélekkel való egységben munkálta ki bennünk. Sok ember saját bűnei és vétkei miatt gyötrődik a lelkében, de mégis makacsul folytatja Isten törvénye ellen való lázadó életét.

A Galata levél 5:19-21-ben felsorolt testi cselekedetek a bűnök különböző kategóriáit alkotják. A szexuális (paráznaság, házasságtörés, pornográfia, homoszexualitás, stb.), tisztátalan szellemi vagy okkult (varázslás, jóvendőmondás, bálványimádás, kultuszok, asztrológia, stb.), értelmi, érzelmi bűnökben (pl. harag, méreg, kevélység, büszkeség), valamint káros szenvedélyekben való élet Isten Igéje által ki van zárva az Isten országának örökségéből.

Az „Istenhez való megtérés” magába foglal minden olyan „holt cselekedettől” való elfordulást is, amely nem a megtérésre és a hitre épül. A karitásztévékenységek, vallásos imádságok, a templomba járás, „szentségekből” való részesedés és más vallásos ceremónia és szertartás is a holt cselekedetek közé tartozik, ha nem a megtérés és az Isten Igéjében vetett hit az alapja.

Pál apostol a Filippi levél 3. rész 5-8. verseiben következőképpen írja le megtérésének tartalmát:

„Körülmetéltettem nyolcnapon, Izrael nemzetségéből, Benjamin törzséből való vagyok, zsidókból való zsidó, törvény tekintetében farizeus, buzgóság tekintetében az egyházat üldöző, a törvénybeli igazság tekintetében feddhetetlen voltam. De melyek nékem egykor nyereségek valának, azokat a Krisztusért kárnak ítéltém.”

Tehát Pál apostol nemcsak a testi bűnöktől való elfordulást látta fontosnak, hanem azokat az etnikai, vallási, kulturális örökségeket is kárnak ítélte meg az életében, amelyek elválasztották és távol tartották Krisztus megismerésétől.

Napjainkban sokat hallhatunk a nemzeti és vallási értékek helyreállításának szükségességéről, a bibliai alapokon élő és élni kívánó kereszténységnek azonban tudnia kell azt, hogy ezeknek a kifejezéseknek a tartalma alapvetően eltér, sőt gyakorta ellenkezik Krisztus természetével és a megváltás történelmi tényével és igazságával.

A bibliai értelemben vett bűnbánat bűnösségünknek Isten Igéje alapján történő felismeréséből, a gonosz és holt cselekedetektől való elszakadásból, valamint bűneink megvallásából áll. János I. levelének 1. rész 9-10. verseiben azt olvashatjuk: „ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket, és megtisztítson minket minden hamisságból. Ha azt mondjuk, hogy nem vétkeztünk, hazuggá tesszük őt, és az igéje nincsen mibennünk.”

A valóságos megtérés teszi alkalmassá az embert arra, hogy teljes szívéből higgyen Jézus Krisztus evangéliumában. A megtérés nélkül nincs kereszténység, nincs személyes, közvetlen közösség az Atyával, Fiúval és a Szent Lélekkel. Isten haragját súlyosbítják az életünkön azok, akik a kereszténnyé válás első lépésének elhagyásával keresztény embereknek minősítik önmagukat. Az embert nem az egyháztagsága, hanem a Krisztushoz való Isten Igéje szerinti tartozása teszi kereszténnyé, megigazult emberré. Keresztelő Jánosnak a figyelmeztetése, amit a korabeli vallásos világ farizeusainak, sadduceusainak adott, az ma is aktuális: Máté 2:8-9: „Terejtek hát a megtéréshez illő gyümölcsöket. És ne gondoljátok, hogy így szólhattok magatokban; Ábrahám a mi atyánk! Mert mondom néktek, hogy Isten eme kövekből is támaszthat fiaikat Ábrahámnak.”

A megtérés egyik akadálya lehet az e világ szeretete is. Az ember bukásának következményei (bűn, halál, betegség, szegénység, átok, stb.) a látható fizikai világot is kiszakították Isten tökéletes uralma alól. A „gonoszságban veszteglő” világ Isten eljövendő ítélete alá van rendelve. Az újjászületés során a szívünkbe költözött Szent Lélek képes bennünket az Isten láthatatlan, végső valóságának megismerésére elvezetni, ha az e világ szellemének uralmától elszakítjuk szívünket, lelkünket. János apostol levelében a következőt írja a jelenvaló világról és az Atya szeretetéről:

„Ne szeressétek a világot, se azokat, amik a világban vannak. Ha valaki a világot szereti, nincs meg abban az Atya szeretete.

És a világ elmúlik és annak kívánságai is; de aki az Isten akaratát cselekszi, megmarad örökké.” (1.Ján.2:15,17)

Megtérésünkkel életünk Isten akaratával harmóniába kerül, ezért az Úr akarata az, hogy minden ember elforduljon a bűnös újtától és gondolataitól, és az élő Istenhez térjen, teljes szívéből és lelkéből, hogy földi léte során is az Atyát szellemben és igazságban tudja imádni és tisztelni.

VÍZKERESZTSÉG

A legtöbb magyar Biblia-fordításban a „keresztel”-nek fordított „bapizo” ige pontos jelentése: „valamit bemelegíteni”. A Keresztelő János által prédikált és alkalmazott kereszttség vízbe történő bemelegítés közvetlen kapcsolatban van a „megtérés” üzenetével és átélésével. A keresztény vízkeresztstést a három személyben egy Isten az Atya, a Fiú és a Szent Szellem teljes nevében és tekintélyével kell végezni.

Máté 28:19: „Elmentvén azért tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelvének őket az Atyának, a Fiúnak és a Szent Szellemnek a nevében...”

A keresztény vízkeresztstést amely a teljes evangélium üzenetének szerves része Krisztus rendelte el. A Názáreti Jézus Krisztus maga is megkeresztelkedett felnőtt korában, hogy betöltsön minden igazságot. Szent cselekedetével példát és mintát adott arra a keresztstésre, amelyben a keresztény hívőknek követniük kell őt. A vízkeresztstés olyan külső engedelmségi cselekedet, amellyel a hívő betölti, teljessé teszi azt a belső igaz állapotát, amelyet már előzőleg elnyert a szívében a Krisztus engesztelő halálába és feltámadásába vetett hite által. A keresztstésben a hívő teste teljesen a víz alá merül és ebben az engedelmségi és hitbeli cselekedetben azonosul az Úr Jézus Krisztus halálával, eltemetkezésével és feltámadásával (Róma 6:3,4). A megkeresztelkedés igei feltétele a megtérés és a hit Jézus Krisztus evangéliumában. A csecsemő keresztstésnek azért nincs kegyelmet közvetítő ereje, mert a csecsemő nem tud megtérni és hinni az Úrban, mivel Isten Igéjét még nem tudja hallgatni és megérteni.

A vízkeresztstés szellemsi tartalma:

a/ Az igazi keresztstés hívő Isten kegyelme által halott lesz a bűn számára.

Róma 6:6,7: „Tudván azt, hogy a mi ó emberünk övele (Krisztussal) megfeszítettett, hogy megerőtelenüljön (megsemmisüljön) a bűnnek teste, hogy ezután ne szolgáljunk a bűnnek; mert a ki meghalt, felszabadult (avagy megigazított) a bűn alól.”

Tehát nekünk keresztstésnek halottnak kell tekintenünk magunkat a bűn számára Isten Jézus Krisztusban adott kegyelme által. A bűn továbbra ne irányítson bennünket és ne uralkodjon felettünk.

b/ Az igazi keresztstés hívő a keresztstésben az ó embert, a bűn halott testét eltemeti.

Róma 6:4: „Eltemettettünk azért ő vele együtt a keresztstés által a halálba...”

Kolosse 2:12: „Eltemettettvén ő vele együtt a keresztstésben...”

Az eltemetkezés egy jelképes víz sírba történik, amelyben a hívő a bűn számára való halálát kifejezi.

c/ Az igazi keresztény hívó a keresztségben Krisztussal feltámad új életre.

Róma 6:4: „... hogy miképpen feltámasztatott Krisztus a halálból az Atyának dicsősége által, azonképpen mi is új életben járjunk.”

Kolosse 2:12: „... akiben egyetemben fel is támasztattok az Isten erejébe vetett hit által, a ki feltámasztá őt a halálból.”

Tehát a megkeresztelkedésben a hit hozza létre a hívőben a Krisztussal való feltámadást. Aki vízben megkeresztelkedik, elkötelezi magát egy új életre Istennek és az igazságnak, s arra, hogy ezt az életet a Szent Szellem erejétől való teljes függőségben fogja élni.

d/ Az igazi keresztény hívó a keresztségben részesül a szív körülmetélésében.

Kolosse 2:11: „Akiben körül is metéltettek kéz nélkül való körülmetéléssel, levetkezvén az érzéki bűnök testét a Krisztus körülmetélésében.”

A vízkeresztég folyamán a Szent Lélek a hívő szívét elvágja a régi természet gyökerétől, és így a hívőt Isten Igéje új teremtéssé teremti, új szívvel és szellemmel.

e/ Az igazi keresztény a vízkeresztég által az Egyház tagja lesz.

A keresztség kapu az egyháztagsághoz.

I. Korintus 12:13: „... mi mindnyájan egy testté kereszteltettünk meg, akár zsidók, akár görögök, akár szabadok, akár szolgák.”

A keresztség folyamán felvesszük életünkre az Új Jézus Krisztus nevét, és annak tekintélyét, ahogy egy menyasszony esküvőkor felveszi a férjének nevét.

SZENT LÉLEK KERESZTSÉG

A Szent Szellem Isten és Úr, ezért rendelkezik az Isten összes tulajdonságával. A szellem szó a görög „pneuma” és a héber „ruach” fordítása. Jelentése: lehellet, lélegzet, szél. A Szent Szellem úgy jön az életünkbe, mint Isten lehellete, Mennyből támadt szél; nagy erővel és hatalommal lép be szívünkbe és lelkünkbe. A Szellem keresztségben a hívő belemerítkezik, belekeresztelkedik a Szent Szellem személyébe, korlátlan erejébe és hatalmába.

Máté evangéliumának 3. rész 11. versében Keresztelő János arról tesz bizonyosságot, hogy Jézus Krisztus szolgálata a Szent Szellemmel való keresztelés: „... ő Szent Szellemmel és tűzzel keresztel majd titeket.”

Földi szolgálata idején Jézus senkit nem keresztelt meg Szent Szellemmel, mert még nem dicsőített meg:

Jézus Krisztus pünkösdkor kezdte el a Szent Szellemmel való keresztelés szolgálatát.

Ap.Csel. 2:33: „Annakokáért Istennek jobbjá által felmagasztaltatván, és a megígért Szent Szellemet megnyervén az Atyától, kitöltötte ezt, amit ti most láttok és hallotok.”

A Szent Szellemmel való betöltekezés két egymástól eltérő, de egymást kiegészítő tényezőre épül. Külsőleg a Szent Szellem láthatatlan, de abszolút valóságos jelenléte és ereje felülről jön le a hívőre, és teljesen körülveszi, beborítja és elárasztja őt. Belsőleg a hívő egy ivó emberhez hasonlóan veszi magához a Szent Szellem jelenlétét és erejét mindaddig, amíg a Szent Szellem annyira be nem tölti a bensejét, hogy végül mint egy folyó, elkezd kifelé áradni lényének legmélyéből. Azt olvassuk a Bibliában, hogy Noé idejében az egész akkor létező világ víz alá került az özönvíz következtében. A Földet elborító vízmennyiség két forrásból származott: „belülről felfakadának a nagy mélység minden forrásai”, felülről pedig az „ég csatornái megnyilatkoznak” és elkezdett ömleni az eső a földre. A Szent Szellem ránk áradása Isten kegyelméből, dicsőségéből és áldásából jön. A hívő személyiségének legbensejéből fakadnak fel és törnek elő a nagy mélység forrásai, az áldás és erő folyamai; felülről pedig Isten kegyelmének ablakai nyílnak meg a hívőre, és ezeken keresztül a dicsőség és az áldás öröme árasztja el őt úgy, hogy egész személyisége belemerül annak áradásába. A Szent Szellem keresztségben a két egymástól eltérő folyamat egymást kiegészíti és együtt alkotják egyazon megtapasztalás teljességét. A Szent Szellem alapvető természete az, hogy láthatatlan, de jelenléte és működése olyan hatásokat hoz létre, amelyeket közvetlenül is érezhetünk fizikai érzékszerveinkkel.

Ap.Csel.2:2-4: A Pünkösöd napján történt Szent Szellem kiáradást a következőképpen írja le a Szentírás:

„És lőn nagy hirtelenséggel az égből mintegy sebesen zúgó szélnek zendülése, és eltelé az egész házat, ahol ülnek vala. És megjelentek előttük kettős tüzes nyelvek, és üle mindenikre azok közül. És megtelének mindnyájan Szent Szellemmel, és kezdének szólni más nyelveken, amint a szellem adta nékik szólniuk.”

Ap.Csel.10:44-46: Kornélius házában következő módon keresztelkedtek meg a Szent Szellemmel a hívők:

„Mikor még szólá Péter ez Igéket, leszálla a Szent Szellem mindazokra, akik hallgatják vala e beszédet. És elálmélkodának a zsidóságból való hívek, mindazok, akik Péterrel együtt mentek, hogy a pogányokra is kitöltetett a

Szent Szellem ajándéka. Mert hallják vala, hogy ők nyelveken szólnak, és magasztalják az Istent.”
Ap.Csel.19:6: Apollós tanítványai pedig a következőképpen keresztelkedtek meg a Szent Szellemmel:

„És mikor Pál reájok vetette kezét, szálla a Szent Szellem ő reájok; és szólnak vala nyelveken, és prófétálnak vala.”

A fenti három helyen a Biblia határozottan állítja azt, hogy azok, akik megkapták a Szent Szellemet, más nyelveken szóltak. A nyelveken szólás amint azt a Szent Szellem adja, elfogadott újszövetségi bizonyítéka annak, hogy valaki elnyerte a keresztséget a Szent Szellemben (Pl. Ap.Csel.11:15). Az Apostolok cselekedeteinek könyvéből világosan látható az, hogy a nyelveken szólás volt a nyilvánvaló jel, amit az apostolok saját maguk megtapasztaltak. Ez volt az a bizonyíték, amelyet az apostolok mások életében elfogadtak. Soha nem kértek az apostolok semmilyen más, még szóba jöhető bizonyítékot. Az Újszövetség sehol nem ad meg semmilyen más helyettesítő bizonyítékot.

A Szent Szellem keresztséggel szembeni egyik fő kifogás így hangzik: „Minden keresztény, aki valóságosan megtapasztalja a megtérést és az üdvösségre jutást, ezzel az átéléssel automatikusan elnyeri a keresztséget is a Szent Szellemben. Az újszövetségi üdvösség elnyerésének a két feltétele az, hogy szánkkal meg kell vallani Jézust Úrnak, és hinni abban, hogy Isten feltámasztotta őt a halálból. Az apostolok Jézust már a feltámadás vasárnapját megelőzően is Úrnak vallották, de csak a feltámadás után hitték el azt, hogy Isten feltámasztotta őt a halálból. Ez volt az a pillanat, amikor a tanítványok megtapasztalták az újjászületést. Amikor Jézus beléjük lehelte a Szent Szellemet, egy teljesen újfajta élet örök élet részeseivé tette őket, egy olyan életévé, amely diadalmaskodott a bűn és a Sátán felett, a halál és a sír felett. Jézus azonban ennek a csodálatos találkozásnak ellenére is világossá tette az apostolok számára azt, hogy maradjanak Jeruzsálemben és várjanak ott addig, amíg megkereszteltetnek Szent Szellemmel, és így felruháztatnak mennyei erővel ahhoz, hogy tanúbizonyságuk és szolgálatuk eredményes legyen.

Lukács 24:49: „És íme én elküldöm titeket az én Atyámnak ígéretét; ti pedig maradjatok Jeruzsálem városában, mígnem felruháztatok mennyei erővel.”

Ap.Csel.1:8: „Hanem vesztek erőt, minekutánna a Szent Szellem eljő reátok: és lesztek nékem tanúim úgy Jeruzsálemben, mint az egész Júdeában és Samariában és a Földnek mind végső határáig.”

Ez az ígéret Pünkösöd napján teljesedett be a tanítványok életében (Ap.Csel.2:4).

Tehát a feltámadás napján az apostolok megkapták a Krisztus által beléjük lehelt Szellemet, s így bejutottak az üdvösségbe és az újjászületésbe. Mégis csak hét héttel később, Pünkösöd vasárnapján lettek megkeresztelve Szent Szellemmel. Ez azt mutatja, hogy az üdvösségre jutás a Szent Szellem keresztségtől eltérő esemény. Samaria népe (Ap.Csel.8.) Filep szolgálatára tért meg és nyert üdvösséget az Úrtól, majd Péter és János szolgálata által kapták meg a Szent Szellemet.

Ha a Szent Szellemet mindenki automatikusan megkapná csupán a Krisztusba vetett hit következtében, akkor ostobaság lett volna Pál részéről megkérdezni Efézusban (Ap.Csel.19:1-6.) a tanítványoktól azt, hogy „vettetek-e Szent Szellemet?”

Az Efézusi levél 1. részének 13. versében Pál a keresztény élet három különböző, egymást követő szakaszát írja le:

„Akiben ti is, minekutánna hallottátok az igazságnak beszédét, üdvösségetek evangéliumát, amelyben hittetek is, megpecsételtetek az ígéretnek ama Szent Szellemevel.”

Tehát először hallották az evangéliumot, másodszor hittek Krisztusban, harmadszor megpecsételtetek Szent Szellemmel. Krisztus egyértelműen azt tanítja, hogy Isten hívó gyermekeinek, Krisztus tanítványainak a kiváltsága az, hogy kérjék és megkapják a Szent Szellemet, miután betöltik Isten feltételeit (Lukács 11:13, János 7:38; 14:15-17).

A Szent Szellem ugyanannyira személy, mint ahogy Isten, az Atya vagy Isten, a Fiú az; és ő most ebben az üdvtörténeti korszakban ilyen egyéni és személyes módon kíván beköltözni a hívőkbe. A Szent Szellem azért jön, hogy személyesen és maradandóan benne lakozzon a hívőben. Amíg Krisztus jelen volt a Földön, ő volt az Isten személyes és hiteles képviselője. Mennybemenetele után azonban megnyílt az út a Szent Szellem számára, hogy most ő jöjjön le személyként a Földre. Azóta a Szent Szellem az Isten személyes és hiteles képviselője itt a Földön. A kereszten kiontott vérével Krisztus minden hívő számára megszerezte a Törvényes jogot a Szent Szellemmel való betöltekezésre, és ezt az ajándékot mint minden mást, amit Isten kegyelme biztosít számunkra egyszerűen hit által, és nem cselekedetek révén kaphatjuk meg.

A Szent Szellemben való keresztséghez vezető hat lépés:

1/-2/ Megtérés és keresztség

Ap.Csel.2:38: „Péter pedig monda nékik: Térjete meg, és keresztelkedjete meg mindnyájan a Jézus Krisztusnak nevében a bűnöknek bocsánatjára; És veszitek a Szent Szellem ajándékát.”

3/Szomjazás

János 7:37-38: „Az ünnep utolsó nagy napján pedig felállta Jézus és kiálta, mondván: Ha valaki szomjúhozik, jöjjön én hozzám és igyék. Aki hisz én bennem, amint az írás mondotta, élő víznek folyamai ömlenek annak belsejéből.”

Isten nem pazarolja az áldását olyanokra, akik nem éheznek és szomjaznak a Szent Szellemet és az Igazságot. Sok keresztyén nem érzi a Szent Szellemben való megkeresztelkedés szükségét, és Isten meghagyja ebben az állapotban őket.

4/Kérés

Lukács 11:13: ”Ha azért ti gonosz létekre tudtok a ti fiaitoknak jó ajándékokat adni, mennyivel inkább ad a ti mennyei Atyátok Szent Szellemet azoknak, akik tőle kérik.”

Jézus nyilvánvalóan azt tanítja, hogy Isten gyermekeinek kérniük kell mennyei Atyjuktól ezt a különleges ajándékot, a Szent Szellemet.

5/Ivás

János 7:37: ”Ha valaki szomjúhozik, jöjjön én hozzám és igyék.”

Az „ívás” valaminek az aktív vételét jelenti. Mindenki úgy tud csak inni, ahogy azt saját maga aktívan akarja. Bármennyire egyszerűnek is tűnjék, vannak, akik azért nem nyerik el a Szellem teljességét, mert nem nyitják ki a szájukat.

Zsoltár 81:11: „Én az Úr vagyok, a te Istened, aki kihoztalak téged Egyiptom földéről: nyisd szét a te szájad és betöltöm azt.”

6/Önátadás

Róma 6:13: „Se ne szánjátok oda a ti tagjaitokat hamisságnak fegyvereiül a bűnnek; hanem szánjátok oda magatokat az Istennek, mint akik a halálból életre keltetek, és a ti tagjaitokat igazságnak fegyvereiül az Istennek.”

Egyszerűen csak fenntartás nélkül átadjuk fizikai tagjaink irányítását a Szent Szellemnek és engedjük, hogy Isten azokat saját akaratának és céljainak megfelelően használja anélkül, hogy megkövetelnénk a magunk számára annak megértését, amit vagy amiért Isten cselekszik. Különösen nyelvünk átadása fontos az Isten szellemének, hogy azt ő irányítsa bennünk, saját akarata szerint, a magunk értelmének használatától függetlenül.

Általában Isten soha nem tölti ki az ő Szellemét oda, ahol nincs legelőször is megtérés, azután szellemi szomjúság és készség mind a vételre, mind az odaszánásra. Akik megkapták a Szent Szellem ajándékát és kegyelmét, kötelességük az áldozat, az odaszentelés és a hiánytalan engedelmisség Istennek.

Készült: Derek Prince: A Kereszténység Hat Alaptanítása c. műve alapján.